

Teorijas deficīts jeb epitēfija baltajai rasei

Mēs gaida katastrofa, un jūs to drīz sapratīsit. Bet es jau esmu sapratis.

Hose Ortega-i-Gasets

Strukturāli perfekta sistēma ir vislielākās izredzes piedzīvot sabrukumu.

Udo Ulbergs

Šajā rakstā izteikti šīs idejas radušies jau diezgan sen. Taču literāro noformējumu tā šieguva nesen – pasaules finansu un ekonomiskās krīzes šķēposmā, lasot un pārdomājot Rietumu civilizācijas analītiskos spriedumus.

Faktiski vissvarīgāk ir tikai viena ideja. To vislabāk formulē sekojoši: **rases dinamikas teorijas nepieciešamība**.

Respektīvi, pašlaik mums nav rases dinamikas teorijas. Mums nav nekādu teorētiskā vispārinājošā priekšstatu par rases vēsturisko virzību – rašanās cēloņiem, attīstības un bojāejas nosacījumiem, rases likteņi pēc „nāves”, rases adaptācijas, inkulturācijas, socializācijas spējas, rases antinomiskumu, difūziju utt. Mums ir civilizācijas teorijas, etnoloģiskās un kultūras teorijas, izskaidrojot un pamatojot civilizācijas, tautas un tās kultūras pastāvēšanas funkcijas, faktorus un likumsakarības, bet mums nav rases dinamikas (pastāvēšanas, attīstības) teorijas.

Rietumu civilizācijas intelektuāļi apzinās nekad nav pievērsušies šai tematikai. Eiropā intelektuāļi un pseidointelektuāļi apzinās arī interesi par rasismu un kranioloģiju, visatbilstošākā triumfājošajām klišēm un stāstiem dolihokefālajām („gargalvainajām”) riešu bestijām un viņu padevīgajiem kalpojošajiem brahikefālajiem („sgalvainajiem”) pigmejiem. Antroposocioloģija un tajā skaitā savlaicīgā Rietumeiropā slavenā internacionālās rasu antropoloģiskā skola (francīzis Ž.-A. Gobino, vācietis E. Šperliens, vācieši O. Ammons un L. Voltmans, poļi L. Gimploviči) XIX. gs. otrajā pusē un XX. gs. sākumā noskaidroja galvenokārt to, ka katrā rasē ir nemitīga, katrā rasei ir savas specifiskās kultūras spējas, starp rasēm notiek cīņa.

Nekas tā, ka rases dinamikas teorijas deficīts bija izjautams jau agrāk, – sevišķi pēc II Pasaules kara, kad šīs iracionālās patērēšanas un iracionāli estētiskās postmodernisma bezprātības. Taču tā vien liekas, ka visas kaites ir izjautams tagad pasaules finansu un ekonomiskās krīzes apstākļos, jo acīmredzot varētu mums palīdzēt psiholoģiskā adekvātā un komfortablā izpratne un novērtētie attiecīgo procesus. Tas, pirmkārt. Otrkārt, krīze aktivizē sarunu par jauna laikmeta sākumu un civilizācijas alternatīvām meklējumiem.

Visjaunāko laiku procesiem ir planētāri globāls raksturs, jo Rietumu cilvēkiem savs kaislības ir izdevies ieviešāt Zemes visus iedzīvotājus. Un procesus nav viegli izskaidrot. Tā, piemēram, pasaules finansu krīzes „iniciatore” ASV 2009. gada janvārī sarīkoja valsts vēsturiskāko prezidenta inaugurācijas ceremoniju. Savukārt ASV valdība prasīja budžeta naudu savu firmu galbšanai topmenedžeri galvaspilsētā ievadīt ar privātajām lidmašīnām. Izskaidrot to demonstratīvu izšārdību laikā, kad Eiropa un citur bez darba palikušie cilvēki rīko protesta akcijas, liekas, var tikai tādējādi, ka ASV ar savu jauno prezidentu vairs nevēlēs piederēt Rietumu baltās rases civilizācijai. Ne vēlēti analītiski uzskata, ka krīze iezīmē jauna laikmeta sākumu. Tādā jauna laikmeta sākumā ar baltajiem cilvēkiem. Tāpēc izpratne par rases dinamiku tagad var pašai noderēt.

Lieta ir tā, ka krīzes analīzē nav nācies sastapt atsauci uz demogrāfisko faktoru, proti, krīze netiek saistīta ar baltās rases izmiršanu, precīzāk – ar šīs izmiršanas diktatoru **dzīvotāju**.

Sociālā analīze līdz šim ir runājusi par visdažādākajiem globālajiem procesiem, draudiem, riskiem un megariskiem – kodolieroču megarisku, mīksto ieroču megarisku, enerģētisko megarisku, ekoloģisko megarisku. Taču par demogrāfisko megarisku tiek klusēts. Tiek apskatīti

t di glob lie draudi k ekolo iskais, bio en tiskais, soci li ekonomiskais, eksistenci lais. Glob los procesus apskata zin šanu sf r , zin tnes sf r , inform cijas sf r . Par demogr fisko sf ru parasti nekas netiek teikts. T tad klus ar par demogr fisk s sf ras funkcion lo ietekmi uz procesiem cilv ku dz v .

Tiesa, atseviš i anal ti i ASV finansu af ristur c b saskata bezatbild bu – „p c manis kaut vai dens pl di”. T , piem ram, 2008.gada Nobela pr mijas laure ts ekonomik P.Krugmans raksta par tirgus alk t go iedabu /1/. 2008.gada nogal London notika diskusija par br v tirgus ietekmi uz mor li (t ma: „*Does the free market corrode moral character?*”) /2/. Fran u sociologs Alens de Benua atkl ti saka, ka finansu varen ba tika sasniegta ar amor l m spekul cij m un Rietumu m sdienu sabiedr ba nav sp j ga sav apzi veikt radik lu pagriezienu – atbr voties no pat r šanas m nijas un aplam priekšstata, ka cilv ku dz v visam ir tikai komerci l v rt ba /3/.

Min tajos materi los dr z k ir dom ts mor lais faktors, bet nevis balto cilv ku izmiršanas dikt t fat li cinisk lo ika. Piem ram, ang u diplom ts sers Roderiks Lains atz st, ka finansu sist mu ir p r mis haoss un panika. Turkl t pašlaik ir ar citas glob l s probl mas: kodoliero u izplat šan s, ener tisk kr ze, klimata izmai as, dzeram dens resursu izs kšana. Ta u vi a p rdom s baltajiem cilv kiem ak t demogr fisk probl ma visp r netiek piemin ta it k tai neb tu nek da sakara ar cilv ku šodienas r p m /4/.

Tuv k min tajai dz ves lo ikai ir kr zes analiz t ji, kuri atz st politi u nesp ju izvirz t konstrukt vus priekšlikumus un t d j di vair k vai maz k atkl ti nor dot uz m su **obskur cijas pak pi**. T tas, piem ram, atspogu oj s Olivera Norta, Pitera Meijera, Nilsa Kristi viedokl /5/.

Protams, par demogr fisko kr zi šodien ir trivi li run t. Rietumu civiliz cij katrs no tagad dz vojošajiem pieaugušajiem cilv kiem pats ir vistieš kaj veid saist ts ar dzimst bas samazin šanos, ja vi am ir tikai viens b rns vai visp r nav b rnu.

ASV jau labu laiku gr matas par Rietumu boj eju ir bestselleri. No t m ac mredzot popul r k ir 2002.gad izdot divu bijušo ASV prezidentu padomnieka Patrika Bjukenena gr mata /6/. K vi š nepolitkorekti atz stas, Amerik balto cilv ku ekspansija ilga 500 gadus, un tagad tai ir pien cis gals. ASV balto cilv ku skaits strauji samazin s. No Meksikas gad vid ji iece o 1,6 miljoni neleg lie b g i. Balto amerik u paaudzes, kuras piedzima p c II Pasaules kara, par p cn c ju rad šanu vairs ner p j s, jo dom ja tikai par sevi. Rietumu kult ru s ka graut ateisms, feminisms, narkom nija, seksu l s perversijas. Kristi nisma mor l s v rt bas aizst ja citas v rt bas – cilv kties bas, egalit risms, globaliz cija, plur lisms, liber lisms. Skaidrs, ka t ma par balto cilv ku likteni ASV jaunu pav rsienu ieguva p c nesenaj m prezidenta v l šan m.

Tom r, n kas nov rot, sabiedr ba joproj m maz ir inform ta par demogr fisk s kr zes v rieniu, rakstur g kaj m iez m m un perspekt v m. Vair k ir zin ms tas, par ko run politi i un raksta žurn listi. Sabiedr ba maz k ir inform ta, k pret demogr fiskaj m probl m m iztur s zin tnieki. T tad maz ir zin ms par to metodiku un statistiku, uz k balst s teor tisk argument cija par balto cilv ku izmiršanu un vi u apzi as fat li cinisko lo iku izmiršanas laik . Liekas, diemž l niec gs ir to cilv ku skaits, kuri ir lietas kurs par to, ka **m s pašlaik dz vojam unik l period cilv ces v stur** .

M sdienu zin tne, izmantojot demogr fijas, sinerg tikas, statistisk s fizikas, sistemolo ijas un citu eksakto un soci lo zin t u metodes, izvirz jusi koncepciju par **demogr fisko p reju**, ko pirmo reizi p rdz vo cilv ce savas past v šanas vair ku miljonu gadu garum un par kura v sturisko liecinieku liktenis ir l mis b t katram no mums.

Viens no interesant s un ori in l s koncepcijas autoriem ir paz stamais krievu fizi is profesors Sergejs Kapica (dz.1928), kurš jau vair kus gadu desmitus Krievijas TV vada ar Latvij iecien to popul rzin tnisko p rraidi „Ac mredzamais neticamais”. Ar demogr fisko problem tiku planet r m rog nodarboj s ANO, Pasaules banka, Lietiš s sist misk s anal zes starptautiskais instit ts, „Eirostat” un v l dažas instit cijas.

Sergejs Kapica pag juš gadsimta beig s, balstoties uz sinerg tikas idej m un matem tiskaj m metod m, izstr d ja unik lu teor tisko pieeju (matem tisko modeli) plan tas iedz vot ju skaita

apriņiem no cilvēces pirms kumiem līdz XXII gadsimtam. Apmēram astoņus gadus ilgā darba rezultātus viņš apkopoja atsevišķā grāmatā [7].

Grāmatas ievadā autors pievēršas svarīgajam, proti, tam, ka cilvēces vēsturē pirmo reizi notiek demogrāfiskā pieauguma uz jaunu attīstības tipu, kā rezultātā planētiskā iedzīvotāju skaits vairs strauji nepalielināsies un nostabilizēsies noteiktā līmenī. Demogrāfiskā pieauguma sākums 1960.gadā un turpināsies 90 gadus līdz 2050.gadam. Demogrāfiskā pieauguma beigās planētiskā iedzīvotāju skaits būs 10,7 miljardi, bet XXI gs. beigās planētiskā iedzīvotāju skaits būs 12 miljardi un tālāpjomā nostabilizēsies.

Mēs tālāk tagad (2009.g.) dzīvojam laikā, kad jau ir aizvadīta vairāka neapdomāta demogrāfiskā pieauguma. Domāju, lieki ir piebilst, ka S.Kapica, ANO u.c. teorētiskie risinājumi pilnībā praktiski (statistiski) ir apstiprinājušies. Jātas tā nebūtu, par to mēs tagad neinteresētos.

Emocionāli fascinājošas ir demogrāfiskā pieauguma raksturojošās iezīmes. Piemēram, iedzīvotāju skaita pieauguma trūms un apjoms. Kā savā 1999.gadā izdotajā grāmatā raksta S.Kapica, katru dienu zemes iedzīvotāju skaits palielinās par 250 000 cilvēku; dzimstības temps ir ļoti liels – tuvojās 90 miljoniem cilvēku gadā. Demogrāfiskā pieauguma sākums 1960.gadā planētiskā iedzīvotāju skaits bija 3 miljardi, 2000.gadā – 6 miljardi. Kā mēs tagad zinām, 2007.gadā – 6,6 miljardi, 2008.gadā – 6,7 miljardi.

Un pats galvenais – demogrāfiskā pieauguma 90 gadus iedzīvotāju skaits strauji pieaug tikai t.s. jaunattīstības valstīs un samazina t.s. attīstītajās valstīs Eiropā, Krievijā, ASV, Kanādā, Austrālijā, Jaunzēlandā, kur sāva veida demogrāfiskais sprādziens sākās XVIII gs. beigās un beidzās XX gs. sākumā – 50 gadus pirms demogrāfiskā pieauguma.

Tādā iedzīvotāju skaita samazināšanās Rietumos; tālāk samazināšanās baltās rases apdzīvotajās teritorijās. 2000.gadā no 6 miljardiem planētiskā iedzīvotāju baltās rases pārstāvēji bija viena sestdaļa, tālāk 2050.gadā baltās rases būs tikai viena desmitdaļa no planētiskā iedzīvotāja. Pie tam ļoti liels procents no baltās rases pārstāvētajiem būs cilvēki vecāki par 65 gadiem, ko no darbaspēka trūkuma un migrācijas viedokļa plaši komentē P.Bjukenens un citi Krievijā, Eiropā, ASV, analizējot sociāla dzīves perspektīvas demogrāfiskajā aspektā.

Profesors Kapica grāmatā akcentē ļoti svarīgu momentu (ne tikai no šī raksta tālāk viedokļa). Viņš akcentē **demogrāfiskā imperatīva principu**. Saskaņā ar šo principu demogrāfiskā problēma ir vissvarīgākā cilvēces vēsturē, un ar demogrāfisko stāvokli ir organiski vienoti visi jautājumi cilvēku dzīvē.

Tā, piemēram, sakarā ar iedzīvotāju skaita pieaugumu rodas tādi aktuāli jautājumi kā vides aizsardzība, drošība, dabas resursu izmantošana, enerģijas iegāde. Demogrāfiskā problēma atsaucas uz cilvēku darba ražīgumu, interesi par pagātni, morāli, reliģiju, ideoloģiju, politiku, jo ir organiski vienota ar cilvēku apziņu vispār. Demogrāfiskā problēma atsaucas uz cilvēku noskaņojumu un savstarpējām attiecībām, nostiprinot vai pavājinot sakarus starp paaudzēm. Kā tekstā vairākkārt norāda S.Kapica, cilvēces attīstība ir vienota ar planētiskā iedzīvotāju skaitu un šī skaita pašregulāciju; cilvēce ir atvērta evolūcijas jēgā sistēma, un cilvēcei ir specifiska universāla mijiedarbība, kas notiek pateicoties informācijas apmaiņai, valodai un cilvēka apziņas iedabai. S.Kapica pamatoti norāda, ka demogrāfiskā imperatīva principu maz izmanto sociālās un humanitārās zinātnes. Minētajā grāmatā viņš min tikai vienu pozitīvo piemēru – angļu izcilā ekonomista Dž. M. Keinsa 1920.gadā publicēto darbu. Tajā Keins izsaka par iedzīvotāju skaita straujo pieauguma ietekmi uz I Pasaules kara izcelšanos un 1917.gada revolūciju Krievijā. Nākas piebilst, ka speciālais literatūras par „masu sabiedrības”, „masu cilvēku”, „masu kultūras” rašanos XX gs. ir zināms viens teksts, kur minēto parādību izcelsme ir skaidrota ar iedzīvotāju skaita straujo pieaugumu Eiropā XIX gs. Tas ir H.Ortegas-i-Gaseta slavenais darbs „Masu sacelšanās”, ko spū presē sāka publicēt 1926.gadā. Filozofs min vairākus skaitļus: no V līdz XIX gs. Eiropas iedzīvotāju skaits nekad nepārsniedza 180 miljonus, tālāk periodā no 1800.gada līdz 1914. gadam izauga līdz 460 miljoniem. Tādējādi nākas objektīvi secināt, ka Eiropas kultūras radikāli izmainījās iedzīvotāju skaita straujo pieauguma rezultātā XIX gs. Spū filozofs eiropiešu visās nelaimīgās metaforiskās vainas XIX gadsimtu.

Iespējams, demogrāfiskā imperatīva ignorēšanu, par ko šļūst S.Kapica, kāds grib s izskaidrot ar Rietumu cilvēku bēdīgo intelektuālo stāvokli – nespēju pievērst uzmanību galvenajam. Ne tikai saruna par masu parādībām un t.s. masu kultūru līdz šim ir notikusi, ignorējot galveno – cilvēku skaita grandiozo pieaugumu Eiropā XIX gs. Nepieciešams atklāt paškritiski atzīt, ka mums vispār nav zinātniskā tradīcija sociālo un humanitāro procesu izskaidrojumam balstoties uz demogrāfisko faktoru un antiholisms ir samērā izplatīta parādība, domājot, ka, piemēram, sociālā uzbūve, politika, garīgā kultūra, ekonomika ir savstarpīgi autonomas sfēras.

S.Kapicas domubiedru aprindās demogrāfiskā pāreja ir stimulējusi vēl šānos izstrādāt koncepciju par **demogrāfisko globalizāciju**, kam nesen sāka pievērsties atsevišķi zinātnieki Krievijā /8/. Viņi atzīst, ka var noderēt potenciālajai rases dinamikas teorijai.

Vispirms nākas atgādināt, ka demogrāfiskā globalizācija bija pirmā globalizācijas forma krietni pirms finansu, ekonomiskās un masu kultūras industrijas globalizācijas. Demogrāfiskā globalizācija sākas ar eiropiešu infūziju citos kontinentos. Par šī procesa simbolisko sākumpunktu var pieņemt 1492.gada 12.oktobri, kad Kolumbs atklāja Ameriku.

No rases dinamikas teorijas viedokļa būtiski ir tas, ka demogrāfiskā globalizācija veicināja jaunu etnisko grupu veidošanos. Minēto raksta autori piemēram Latīņamerikas superetnosu, kas izveidojusies no vairākiem komponentiem: Rietumeiropas superetnosa pārstāvjiem, negroīdās rases elementiem, autohtonajiem indiāņiem un iedzīvotājiem. Demogrāfiskā globalizācija daudzviet sākotnēji subetnosu pāreju etnosa statusā, kā tas, piemēram, notika Indijā (hindustānietnosa izveidošanās).

Rases dinamikas teorijas kontekstā mēdzot vissvarīgākās ir demogrāfiskās globalizācijas pāreju formulētās prognozes. Viņi paredz, ka turpmākajos 100 gados cilvēce saglabās līdzšinējo etnisko, kultūru un civilizāciju daudzveidību. Par to, kas notiks pēc tam, zinātnieki klus.

Zinātnieki korekti klus, tāpēc sabiedrība ir sastopams zinātniskais ožums.

Zinātniskais ožums bija sastopams XX gs. sākumā, kad Eiropā nācās konstatēt iedzīvotāju skaita milzīgo pieaugumu. Toreiz to varēja redzēt, kā raksta H.Ortega-i-Gasets, katrs ar savu ācību. Katrs varēja redzēt, ka visapkārt ir cilvēku bari, ik uz soļa izraisot pārpildību: pilsētās pārpildītas, mājās pārpildītas, viesnīcās pārpildītas, vilcieni pārpildīti, kafējnīcās pārpildītas, ielās pārpildītas, baznīcās pārpildītas, pludmales pārpildītas, te trijās pārpildīti pat tad, ja izrādās, ka dzīvotāji ir radusies jauna problēma – atrast sev vietu. Visi saprata, ka dzīvotājiem ir radusies jauna problēma – atrast sev vietu.

Domājot, ka cilvēki saprata, ka vietas atrašana nebūt nav visnepatkamākā problēma. Spēcīgi filozofi nevēlēja minēt tajā apcerējumu pirmajos teikumos runā par vēsturiski jaunu parādību, proti, runā par to, ka eiropiešu tautas un kultūras apdraud krīze. Pie tam tieši nopietnā kā no visiem iespējamajiem krīzēm, jo tas pamatā ir agrāk nepiedzīvota realitāte – sabiedriskā dzīvības pārrēķins, kuras, kā liecina cilvēces vēsture, nav spējīgas valdīt pār sevi un kurām tas nemaz nav jādara. Iedzīvotāju skaita milzīgā pieauguma rezultātā ir radusies „masu sacelšanās”, kas apdraud kultūru un kotni.

Kā jau agrāk tika pieminēts, H.Ortega-i-Gasets pārpildību un tās stimulu zinātniskajam ožumam izskaidro no demogrāfiskā viedokļa. Viņš atsaucas uz ekonomista Vernera Zombarta datiem par Eiropas iedzīvotāju skaita milzīgo pieaugumu XIX gs. Zīmīgi, ka spēcīgi filozofi pat kā S.Kapica šļūst par nevērīgo attieksmi pret demogrāfiskajiem datiem. H.Ortega-i-Gasets aizra, ka V.Zombarta publicētajai statistikai netiek pievērsta vajadzīgā uzmanība.

Manuprāt, aktualitāti nav zaudējuši H.Ortega-i-Gaseta ieskati par eiropiešu „demogrāfiskā sprādziena” sekām. Viņš raksta, ka iedzīvotāju skaita galvā reibinošais pieaugums izvirza jaunus un jaunus cilvēku barus, kuri „vēl avangard” nekā tik straujā tempā, ka „nepagūst pārņemt tradicionālo kultūru”/9/. Tāpēc eiropieši, turpina autors, ir kļuvi garīgi nabadzīgi kā nekā iepriekšējos laikmetos; tāpēc izglītības sniedz dzīvotājiem tehniskās iekārtas, bet neaizdina cilvēkus; tāpēc skolā iemāca dzīvot materiāli pilnveidīgāk, bet nespēj jauno paaudzi apveltīt ne ar vēsturiskuma izjūtu, ne ar vēsturiskās atbildības apziņu; tāpēc masām sniedz

priekšstatu par m sdienu tehnisk progresu sp ku un varen bu, bet aizmirst atg din t par gara sp ku.

Sp u filosofa nov rojumi nav zaud juši aktualit ti t p c, ka pal dz izskaidrot par d bas, kuras Rietumu sabiedr b att st j s p c II Pasaules kara un turpina saglab ties ar šodien. Pirmk rt un galvenok rt tas attiecas uz t.s. pat r šanas sabiedr bas fenomenu, kas var ja rasties tikai balstoties uz attiec go cilv cisko kvalit ti, respekt vi, t.s. masu cilv ku kvalit ti, kura nesp j pretoties kapit lisma ekonomik pielietotaj m manipul cij m ar iracion lajiem simboliem un stereotipiem. Tikai pateicoties attiec gajai cilv ciskajai kvalit tei XX gs. var ja rasties soci li ekonomiskais monstrs, kuram vispiem rot kais apz m jums manupr t ir **iracion lais kapit lisms** /10/.

K aizvad tajos gados nov rojuši atseviš i v r gi zin tnieki, iracion lais kapit lisms Rietumu sabiedr b ir izrais jis apokaliptisku noska ojumu. Tagad ir nostiprin jusies p rliec ba par iracion l kapit lisma tot lo triumfu – iracion lo kapit lismu neviens un nekad nesp s uzvar t. Iracion lais kapit lisms ir apbru ots ar rafin t m psiholo iski informat vaj m tehnolo ij m un sp j iespiesties cilv ku iekš j pasaul , pak aujot sava kapit la interes m cilv ku j tas un pat cilv ku r tdienas cer bas. Rietumu cilv ki ir s kuši pret kapit la varu iztur ties k pret fat l m briesm m, no kur m nav iesp jams nek d veid izvair ties /11/.

Intelektu laj literat r sastopama ar cita m sdienu kapit la interpret cija. Proti, m sdienu kapit ls cenšas sabiedr bu dezorient t un novest sist misk šok , lai sabiedr ba k tu ap tiska un vairs nev l tos pretoties virspe as k ro kapit listu gribai /12/. Šaj sakar n kas piebilst, ka t.s. kreisie politiskie sp ki šodien nav sp j gi pretoties kapit la dikt tam ne Eirop , ne citos kontinentos.

Nepieciešams atcer ties, ka p c II Pasaules kara min to cilv cisko kvalit ti ietekm ja vair ki momenti. Vispirms noska ojums sakar ar p rdz voto karu (netic ba izgl tot bas sp kam, netic ba paties bas sp kam, netic ba mor les norm m, netic ba kristi nismam), kas sekm ja v l šanos baud t dz vi un dom t tikai par sevi, par ko pamatoti raksta P.Bjukenens. Savuk rt XX gs. nogal , Rietumu sabiedr bai nelabv l g s demogr fisk s p rejas apst k os, noska ojumu papildin ja jauna b d ga atskarsme – atskarsme par balto cilv ku izmiršanu un „dzelteno briesmu” tuvošanos no zijas dz l m, k ar „meln fenomena” uzvaras g jienu. Rietumos par „melno fenomenu” sauc pašn v bas (suic du), kas ir viens no mirst bas galvenajiem iemesliem par laimi ne tikai balto cilv ku vid . Tiek prognoz ts, ka 2020.gad pašn v bu skaits vien gad uz plan tas var sasniegt skaitli 1 500 000 /13/.

Faktiski zemes p rapdz vot bas probl mas zin tn tika prognoz tas jau pirms laba laika. Piem ram, vair k vai maz k radik li paredz jumi tika izteikti par soci li demogr fisko probl mu. T s att st bas gait var tu notikt cilv ces soci l s organiz cijas izmai as, form jot jaunu soci lo stratifik ciju plan tas iedz vot ju mas s. Un prognozes ir apstiprin juš s. Šodien t di soci l s stratifik cijas krit riji k etniskums, š iriskums, reli isk pieder ba saglab savu noz mi, bet p rsvar tikai mikrosoci laj l men . Makrocio laj l men visu izš ir transnacion l s korpor cijas, kuru rok s da ji koncentr j s pat politisk s funkcijas glob lo procesu vad b – pirm m k rt m ener tik un inform cijas jom .

Kult ras apokalipse XXI gs. vai v l k ir visai iesp jama t p c, ka var realiz ties vair ki ietekm gi faktori: 1) kult ras procesi uz plan tas virz sies stihiski; 2) palielin sies plaista starp daž d m sabiedr b m (civiliz cij m) no ražošanas tehnolo isk s att st bas viedok a; 3) b s demogr fisk kr ze, kuru ietekm s medic nas sp ja iejaukties cilv ku dabisk s atlases procesos; 4) b s cilv ces genofonda masveida degrad cija, ko veicin s alkoholisms, narkom nija un t du cilv ku faktiskais pieaugums, kuri nav sp j gi piedal ties soci li profesion laj konkurenc ; 5) piln m r atmirs Apgaism bas il zijas par cilv ces visp r jo uzplaukumu izgl t bas un hum nisma rezult t ; 6) mazin sies mor les normu un v rt bu noz m ba, kas saist ts ar kulturolo isk s kompetences tr kumu, jo humanit r s kult ras atražošana nenotiek pietiekami intens vi jeb, k sav gr mat aspr t gi sal dzina S.Kapica, „software”(datora programmu) att st ba ir l n ka nek „hardware” (datora „dzelžu”) ražošana.

Prognoz jot n kotni p c demogr fisk s p rejas, S.Kapica raksta par jauna kult ras tipa rašanas, kad priekšpl n izvirz sies kvalit te, bet nevis kvantit te, kas domin ja kult r pirms tam. Nostabiliz joties iedz vot ju skaitam, nostabilz sies cilv ku kult ra un taj vairs nedomin s kvantitat vie dz ves m r i un progresu krit rji.

Cita lieta, k da b s jaun s kult ras kvalit te. K zin ms, pie visa vain gais XIX gadsimts ar savu demogr fisko „spr dzienu” veicin ja ne visai iepriecinošas kult ras kvalit tes rašanas XX gadsimt . Kult ra non ca bifurk cijas akt v f z – glob l l cien no kult ras uz kaut ko principi li jaunu, kas v l nav nov rots cilv ces v stur . Min tajam glob lajam procesam bija, t teikt, r jais iemesls – tehnog n s civiliz cijas kulmin cija: zin tniski tehnisk progresu bums aizvad tajos 150-200 gados, kas izrais ja dzi as izmai as cilv ka mentalit t , psihik , v rt bu sist m , mor l . r jais iemesls, bet vispirms prim r s kardin l s demogr fisk s izmai as ir determin tas kosmolo iski antropolo iskajos procesos, kurus m s pagaid m neizprotam.

Zin tniskaj s aprind s jaunajam kult ras tipam jau ir daž di epiteti. Viens no popul r kjiem – **postkult ra**. Saska ar postkult ras adeptu viedokli XX gs. bija p d jais kristi nisma kult ras gadsimts cilv ces v stur . P d jais t s kult ras gadsimts, kur kult ras pašizteiksme balst j s uz cilv cisk gara ener iju. Postkult ra ir kult ras simulakrs: t ir kult ra ar tukšu centru un sast v tikai no kult ras apvalka. Postkult ra ir imit cija, sl pjot tukšumu. T tad postkult ra asoci j s tikai ar kaut ko nekvalitat vu, bezgar gu, antip tisku. Postkult ra ir kult ras antipods.

N kas atcer ties, ka eiropu du humanit raj diskurs vienm r ir sastopamas divas kulturolo isk s orient cijas – optimistisk un pesimistisk . Visos laikmetos pret kult ru iztur j s div j di, tagadn un n kotn saskatot pozit vas izpausmes jeb tikai nom kt bu un bezcer bu.

Kult ras pesimisms rakstur gs XX gs. anal tikai ar Špenglera fundament lo tekstu priekšgal , ta u paties b paz stams jau no Platona, August na, Russo, Šopenhauera, T.S.Eliota, N es darbiem. Pesimistisk kulturolo isk orient cija t pat k optimistisk kulturolo isk orient cija ac mredzot psiholo iski struktur ta attiec go autoru gar gaj sastvar un pasaules uztver – skat jum uz dz vi, cilv kiem, kult ras par d b m.

Tom r noteikti n kas emt v r , ka XX gs. otraj pus rad s pesimistisk s orient cijas darbi, kurus nevar uzskat t, teiksim, par Špenglera trad cijas turpin jumu. Runa ir par Rietumu t du soci lo filosofu, sociologu, kulturologu darbiem k Makluens, Bodrij rs, Toflers, H berm ss, Baumans, Gidens. P c II Pasaules kara vi i nodarboj s, lietojot Bodrij ra terminolo iju, ar Rietumu sociuma **or iju** anal zi un kritiku. Droši var teikt, ka vi i faktiski aprakst ja Rietumu cilv ku or ijas balt s rases izmiršanas laik – or ijas komunik cijas sf r , alk t gaj ekonomiskaj politik , pat r šanas iracion laj m nij , postmodernistisko ideju un terminu haos .

K raksta Žans Bodrij rs, m su dz ve pašlaik turpin s p c or ijas – dz r m ar lielu daudzumu dienu un dz rienu, trakul gu un izlaid gu uzdz vi, k latviešu filologi skaidro šo grie u izcelsmes svešv rdu. Turkl t or ijas „tematika” var ja b t visdaž d k – politisk , seksu l , feministisk , ražošanas, non kot l dz maniak lai lietu, simbolu, ideolo iju, dz ves baudu p rprodukcijai. Galvenais jaut jums fran u filosofa ieskat t p c ir par to, ko mums dar t p c or ij m. M su tagad j dz ve liecina, ka m s traucamies uz tukšumu, jo visas iesp jas jau esam izsm luši – apriori paz stam jebkuru dz ves par d bu, formu, velmi. Paradoks li m su šodienas dz v ir tas, ka m s esam spiesti izlikties, ka nekas nav bijis un t p c varam atkal s kt visu no s kuma, respekt vi, turpin t or ijas /14/.

Balt s rases esam b (atkl ti sakot, obskur cij) var saskat t zin mas stadijas. P c II Pasaules kara min tie dom t ji aprakst ja pavisam citu stadiju nek Špenglers vai Ortega-i-Gasets, kurš, piem ram, baž j s par „dz ves dezorient ciju”. Mums šodien skaidri ir redzams, ka „dz ves desorient cijas” p rst vju gar gi mor lais un intelektu lais portrets man mi atš iras no p ckara or iju „fanu” veidola.

Sp u filosofu run par sav da fenomena – dz ves dezorient cijas - izplat šanos eiropiskaj sabiedrb . K vi š atceras, v l pirms vair kiem gadu desmitiem eiropietis sav dz ves orient cij balst j s uz kult ru. Zin tne, m ksla, ties bas bija visp ratz tas garantijas jebkur cilv ka ikdienas situ cij . Eiropietis ne tikai balst j s uz kult ru, bet ar pats dz voja kult rai.

Vi a dz ve bija velt ta kult rai, kura sniedza piln gu gar go apmierin jumu, kalpoja k sirdsapzi as krit rījs. Kult ra bija uzticama pasaule, uz kuru var ja vienm r pa auties, ja k ds bija nomald jies no pareiz ce a. Sp u filosofs priec j s, ka eiropieši v l nav piln m r sar vuši saites ar kult ru, ta u uz kult ru diemž l skat s no zin mas distances /15/. Skaidrs, ka p c II Pasaules kara distance starp gar go kult ru un pat r šanas bezpr ta p r emtajiem baltajiem cilv kiem iev rojami palielin j s, meln kr s ieskic jot jaunu stadiju rases obskur cijas proces .

Obskur cijas izpausmes plaši raksturotas kulturolo iskaj s un etnolo iskaj s teorij s, analiz jot, piem ram, Romas imp rijas, Bizantijas dr mo likteni. Par civiliz ciju un tautu var teikt, ka sam r vispus gi mums ir zin mi t s boj ejas apst k i, faktori, likumsakar bas. Labi ir zin ms, ka civiliz cijas un tautas boj eja nenotiek moment un pirms boj ejas ne reti var konstat t noteiktu periodu, ko zin tn d v par **obskur cijas f zi**.

T s laik socium samazin s kreat vi akt vais pasion rais elements, pieaug lepn pašapmierin t b dz vojošo cilv ku da a, k ar aprobežotu, str d t nem lošu, emocion li un intelektu li nepilnv rt gu, bet ar augst m dz ves pras b m apvelt tu cilv ku skaitis. Obskur cijas f z nav cie radoši cilv ki un intelektu l s v rt bas izraisa hist risku naidu; ori in lus darbus nomaina kompil cijas; sabiedriskaj dz v nostiprin s korupcija, - viss ir p rkams, nevienam nevar tic t un ne uz vienu nevar pa auties; ciena nevis talantu, bet talantu „reitingu”; ciena nevis person bu, bet viduv j bu; ciena nevis principialit ti, bet bezprincipialit ti. Piem ram, Romas „zald tu imperatori” apzin ti izn cin ja armijas v rt g ko da u – oficerus, kuri pras ja stingru discipl nu, bija principi li un drosm gi. Vi u viet n ca g vu i, sli i un bezprincipi li cilv ki.

Obskur cijas f zes neiztr kstošs elements vienm r un visur ir bijusi egoistisk dz ve šodienai – bezb d ga dz ves baud šana bez jebk d m r p m par r tdienu. Ne velti t p c m dz uzskat t, ka civiliz cija, tauta paties b ir jau mirusi ilgi pirms „form l s” n ves. Piem ram, romieši g ja boj ilgi pirms vi u sak ves kauj s ar barbariem. Obskur cijas f z civiliz cija, tauta tiek izn cin ta no iekšpuses, un t p c degrad cija sagrauj visdzi kos antropo en tiskos sl us.

Šodien ir las ms, ka finansu un ekonomisk kr ze ir plaš kas kr zes sast vda a. T ir sast vda a p rej no viena laikmeta uz k du citu laikmetu, un tas ir saist ts ar civiliz cijas alternat vas mekl jumiem. T tad tipolo iski jaunas civiliz cijas iesp jam bu – jaunas civiliz cijas identit tes mekl jumiem. K zin ms, civiliz cijas identit tes pamat ir gar g s kult ras, reli ijas, eksistenci l s, transcendent l s v rt bas un priekšstati. Civiliz cijas pamat ir pieder ba vienai rasei. Civiliz cijas alternat vajos risin jumos tas t vairs var neb t.

Visjaun kaj laik gudras valstis par piem rot ko formu savu interešu formul šan un realiz cij atz st civiliz cijas fundamentu. Tas ir labi saprotams. Civiliz cijas l men veidoj s kop ga v rt bu sist ma – univers ls instruments dialogam starp vienas civiliz cijas valst m. Civiliz cija ir transnacion l kolekt v identit te. Skaidrs, ka sarun par jaunas civiliz cijas identit ti oblig ta ir demogr fisk t ma. Civiliz cijas l men n kas veidot ar rases dinamikas teoriju.

Protams, iesp jama ar cita versija – baltos cilv kus neviens vairs nevar gl bt: ne filosofi, ne kibersofisti. To pat nevar izdar t dievs Neo ar melnaj m brill m no XXII gs. ontolo isko šausmu bezrealit tes zemes (sveiciens „Matricei”!). Ar Romas imp rija vismaz divus gadsimtus eksist ja fat las boj ejas st vokl , jo neviens nebija sp j gs aizkav t boj eju. Joproj m tiek run ts par romiešu gara atsl bumu un stagn ciju, ant k s kult ras kr zi, ekonomisko pagrimumu, politisko un milit ro nov jin šanos, barbaru spiedienu, vergturu iek rtas tr kumiem, pils tas civiliz cijas norietu. Ta u visiem ir skaidrs, ka tie ir tikai zin mi pav rsieni visp r j neglabjam izn kum . Turkl t z m ga ir procesu „mode u” sakrit ba. Imp rijas provinces (šodien – migranti citu rasu p rst vji) vispirms asimil j s un emancip j s, bet p c tam p rg ja uzbrukum centram – Romai un centr laj m varas strukt r m ar Sen tu priekšgal . Zieme frikas un Tuvo Austrumu izcelsmes karjeristi p r ma varu un daži k uva pat par imperatoriem.

Baltie cilv ki Rietumos, postmodernisma korifeji un puskorifeji, joproj m liel m r ir nodarbin ti ar re l s un virtu l s pasaules simul šanu simulakru form , tiecoties m s pieradin t pie abu komponentu sapl šanas. Simulakru izdom šana ir p reja uz bezpr tu: irealit ti, sapni,

m tu, fetišu, lietu un projektu narcismu. Ne velti Pols Krugmans par šodienas liel ko nelaimi atzst izpratnes defic tu – nesp ju sniegt konstrukt vas atbildes finansu un ekonomisk s kr zes jaut jumos. Pasaules 20 vadošo valstu vad t ju apspriede neko nedeļa, jo kosmopol tisk elite nesp j atbr voties no virtu l s finansi l s un ekonomisk s piram das il zij m. Šodien neviens nezina, k p rvar t nabadz bu, valstu ekonomisko neviendab bu, ko dar t ar „failed states”, starptautisko terorismu, k atrisin t amerik nisk s globaliz cijas izkrop ojumus, k atbr voties no iracion l s pat r šanas trakul b m.

Rietumu civiliz cija neb t nav viendab ga. Ang u sakšu zem s (ASV, Lielbrit nij) valda pat r šanas/pat r t ju priorit te. V cij , Francij – ražot ju priorit te. Rietumu vis s zem s valda feminisms, agres vi blo jot t mu par b rnu dzemd šanu. Pašlaik vien gi Krievij ne tikai v rieši, bet ar sievietes run atkl tu valodu par b rnu dzemd šanu k vien go izeju no demogr fisk s katastrofas.

Bet varb t pret rases dinamikas teorijas nepieciešam bu sv t g k iztur ties k pret retorisku konstrukciju, jo atbilde ir zin ma – rases dinamikas izpratn bez bail m var piem rot m su zin šanas par civiliz ciju, tautu un t s kult ru. T di kult rv sturisko studiju klasi i k Špenglers, Toinbijs, Sorokins, Da i evskis, Gumi ovs, Leontjevs ir izstr d juši respektablas koncepcijas, balstoties uz jau ant kaj laikmet paz stamo pieeju civiliz cijas un tautas att st bu sal dzin t ar biolo isko organismu att st bas trim pamatf z m – augšanu, uzplaukumu un norietu. T , piem ram, Osvalda Špenglera gr mat kult ras organisma m ža ilgums ir 1000 gadu, un t d j di Eiropas kult ras noriets nav ekstravaganta hipot ze, bet prec zi izskait ots fin ls, - Eiropas boj eja paredzama p c 2200.gada.

Zin tne, protams, var atz t un neatz t biolo isk s analo ijas. Zin tne var pilnveidot klasi u koncepcijas. Piem ram, var pie emt, ka civiliz cija neiet boj spont nas iekš j s att st bas rezult t , neko neatst jot p c sevis. Civiliz cija var iet boj vai transform ties, saglab jot savu struktur lo kodolu. Civiliz cij var kvalitat vi izmain ties soci li normat vie principi un v rt bu sist ma t d m r , ka p rv ršas par cita l me a civiliz ciju. T p c civiliz cijas dz ves pilns cikls sast v no 4 f z m: rašanās – augšanas – uzplaukuma – p rveidošanās.

Un, bez šaub m, vispiesardz g k j iztur s pret p d jo f zi. Tas, ko pirmaj br d gribas pasludin t par civiliz cijas boj eju, faktiski var izr d ties tikai transform cija – civiliz cijas p reja jaun l men . Jebkur gad jum visu izš irs m su kompetence piem rot demogr fisk imperat va principu, jo viens no civiliz cijas transform cijas faktoriem var b t kardin l s etnisk s izmai as – jaunas rases form šan s.

1/ Skat.: Krugman P. The Obama Agenda.- The New York Times, November 7, 2008.

2/ Skat.: Dammann G. Markets over morality. <http://www.guardian.co.uk/commentisfree/2008/dec/07/free-market-morality>.

3/ Skat. diskusiju par recesiju <http://www.russ.ru>.

4/ Skat.: <http://www.russ.ru>.

5/ Skat.: <http://www.russ.ru>.

6/ Skat.: Buchanan P.J. The Death of the West: how dying populations and immigrant invasions imperil our country and civilization. Patrich J. Buchanan [New Yourk, 2002].

7/ Skat.: . . , . . . , 1999.

8/ Skat.: <http://www.nikitskyclub.ru>.

9/ - - , 2000, . 188.

10/ Skat. plaš k par to: Pried tis A. Masu komunik cija: s kums un gals. <http://www.spidolastelpa.narod.ru>.

11/ Skat.: <http://www.russ.ru>.

12/ Skat.: , 2009.

13/ Skat.: . « . » . <http://www.russ.ru>.

14/ Skat.: . . ., 2000.

15/ Skat.: - - .
<http://www.countries.ru/library/texts/gasset.htm>.